

Demény Péter

SÍR

Elásnám magamban ezt a napot,
elásnám magamba, ebbe a forró,
fájó földbe, hátha nem támad
fel többé soha, nem érzem a
göröngyeit, a gilisztáit, ahogy
tekerednek, nem lesz több vessző,
csak a pontok, csak egyetlen pont,
ahol az életem megáll.

ÚT

Mi volna vajon? Ami volna, az nem volt,
ami pedig volt, az inkább ne lett volna. Oda
jutunk vissza mindig, ahonnan elindultunk,
magamból magamba megyek, de mennyi kanyarral!
Vajon mi lesz a végén? Ki lesz a végén? Olykor
már azt sem tudom, most ki van.